

K513/1114.

Nkövös, június 8. 1855.

Kedves Miskám! Már egyszer korábban valaki utolsó
leveledre, de valaki megkérte és én ritkán tudom fölvenni
az egykori elegyet fonatát, újra kell kerítenem. Pedig az idő
halad, s ha levelem úgy gyorsan és Hamarira, mint korábban
a tied (majus 6. kelt. 18-án kaptam) úgy a hó folytán
már nagy kapord meg, vagy sem — most hiszen nem lakol
Amerikában! Feltek, megelőzőm a postát, előbb ott levet
in persona. Mers, jól megjegyed, mióta elhagytál bennm.
kes, egyszer sem valószínűleg meg előbbi hátsáradaton,
meglepünk, kiélünk, megünneplünk magunkat veletek, hogy
máskor ne legyen mások paratál tele. Az idő, napot
megharcolni meg sem tudom — Augustus vagy Szeptem,
ber — annyi bizonyos; az ott nyaralás ideje 2 hét,
jóvén — menő egy hét, vagy a mielőtt ferget, az
hírlapban, neked. Vírúgy, és Miskám — a te há,
rompóni lajogzásod és csöfűt s kamaszodul frán.
Lacci majd segiterek fogvatartani. Van-e hárad,
vagy nincs? akkor én nem gondolok, ki verlek a postát,
böl, és bequarreljokom magamat, mint bakkancsok. —
Hogy pedig a jó frándok az időn csüfűtőket ne mond,
jó, mint tavaly, már elkerültem önkéntes verseimre,
a munka folyó virkelással — eladom, a ki veszi.
Ez a gyűjtés unalmas dolog; régibb verseim az ember
lájja, hogy itt vagy ott foliózni, lasarómi kellene,
itt vagy ott a röpölő barabos volna, — de röpölő, vagy
nem lájja. Az ember megkérte azok hangját, karait,
s ha valószínűleg rajunk, a föld úgy kéri, mintha őcska
dolmainyt új postával földna meg; ezért, ha már ki
akadja adni s denique bolind volna ha ezt nem lenne,
més halála után más úgy is önkéntes s nyereséke,
dile rajtuk) jobb hagyni úgy, a mint vannak. Ekéjja,
vise követem én is, kivéve hál a líba nagyon szem,
vető és könyven igazítás. Azé hízem, bár máin,
ra nem fok, valók belőle egy jóvaló füvet, mert nagypó

benégyek is vannah kökre. — Skilajgi Sándor meglapta
overreder is leveleket, — a humorariumos is el akarta kü-
lön, de épen nem volt apró jötté, fene gyerekek az a
Sándor, kit nem is jól semmit, hanem beverbuvalja
az orvágot, s akkor jól ki, hogy ő kalendáriom os jarkok.
Ezen egy ébirám nem csodálkodom annyira, min akon, hogy
míg eddig bek' nem kapott. Friebeiz, Vahst, Jóhaj, Sereten,
minden ember mörög a naptár-irodalom friss gyerekeiben,
csak ő nem! ez rettenetes. Velem furcsán járs. Sejtett
nállam néhány verset, mit köhélebb s beugrágem alatt
componálék valam, s egy nagyon meglepett neki, — gondola 'hogy
májd rácsérni a képet. Deantam én, jünködtek Perren lénés,
a verseket elvargogatom — az a különösen kemény foglalat
le, a Pesti Napló főmárai, melynek merkeztéserei árcsodó.
Koppant journalist'icai mörögalm van ott! Störök a deeri
"Magyar Énirist"?... akartam mondom — Sajtot" fogja merket,
keri, s engem, az ő jarkot mörögében "úrsul lefűlelt. Tomori
pályájában, hogy lárogasni fölmentem, — "ki az ki ül?" ki
már mint J. Sáros dunszám. Meglapított, megölt. Hogy ő
neki már vola mereméje, ő ismer, ő így, amugy kistűel &c.
"Emléksem" feleték, "vota meremém a kordóban, — s borsanatos
kerék, hogy be nem válehatam ottani igéretemet" (a mindva-
crinált. verő, ludod). "Ah kéten, semmi, semmi, ki't úgy is
mufa lapot inditok meg a magyar nemzet dícsősejére, kéis,
ber, — annak igen válogatott irodalmi kiterjedése is lesz, —
semiben — "Nem merék igérni — eddigi igéretkimes sem vanyak
kepes beáltsam, hufia vanyok, nem boldogorv " &c. — "De ké'
nem így s így. — "Egen szép dalkam és a kugontrákbas —
ki az? Holósy? — "Csak egyet, az elfi támba, igérje meg"
(fogdovár, lapogarái, lüdvő-máj) — "Add a csövedes Tomori!
— No késem, — lehet keserizem a lapot meghűlden, — ott"
han — ottan valarmelly vidéki lüdvőciást is kivesen fogad-
nét — "A lapot nem késem, míg érdemes nem csak rá —
"No de az eskülsz, én kintreketből is meghűldöm —
Csak egy verer, csak egyet, úgy-e lesz vly jó? — nem
igérhetek semmit, ha lesz, nem minden hogy nem küldök"
S má' nap Lisknyai, ki jelen volt, mint hamis tanú

hídeit és mindenki jönnébe, hogy lekötöttém magamot
Török Jánosnak dolgozórával. Mit mondarsz rá?
Egy irodalmi titkunak is jönnék nyomonba: Török
egy oly lapot (belletrik.) akar megindítani, a melyen még
nem volt. Naplő lap és hírlap egyaránd. A szerkesztő
alkalmatosa Tökayra lesz bízva. Friebeig Delibábjáról
már hallhattál. Drgo: Delibáb, Kötőfű, Vihang, Divat,
és az igezta quentis: volare már ennyi? Milyen egy
lapos nem kéjesek jó munkákkal ellátni: csinálnak b. ot.

De elég is volt már a literatúrát olvasó emberek
ról. Egy ideggyógyász kitért nem is merék említeni elöl,
ted, meséltem emvöm, mikép hazott rád. Olks indult,
minő véleménynyel vagyok veresid és a magaméi felől,
és nem hiszlek oly elfogultnak, hogy valaki hibájá miatt
rám is kitégessék mehereskedet. Kaggjok e kényes társ,
gyat: az csak csak nem gondolatod hogy benne nekem is
véreim volna. Ha gondolatidat tudtam e tárgy felől,
én is nyíltabban szólnék és fogok is majd. Addig falyalt
séta.

Ittam már, hogy a bejegyzés sorbajárt bennünk.
Eulisa már régóta jobban van, — de még nyolc is orvot.
sággat el és diacsis tartó miszgei miatt. Kaja
elment. Ném lábai gyakran fájnak és megdagadnak;
ess megint nem jönnék. En, kivéve a fejtörést,
melly a firta fűz kisérti, jól vagyok, sokas emvöm,
jöt alfron, s általában elég vidre kedélyem van. A víre
javarlatod szerint, hannaám is csakugyan frisebb is
vagyok usáma. Revers dolgozom — aranylag még is
röbös, mint a mule excentriken. Petre a Bersek
albuma ügyében mentem, nagyon kért, s nem le,
heves jönnék kifogásom. Csak kéis nap mulatam
ess — a mi egy ébirtás nálam fok. —

A miről még kellek volna emlékeznem: fiad
pincsrája igen meg. Látszik, hogy töled tanul. A
Legatát nagyon kápolni akkora, mit te nehaiz év
előt, miné hárselked rajzai, hokkém kildötöl.
Kundjád neki: „ember vagy fram!” — Csak hogy már
ők is egészre jönnék — addig meg ökes az isen!

Telki felett mindandott bevétekből még nem láttam
jeldényt. Itt külden, megköszönöm. Tökérsen felhívom,
am, hogy nem bánnád, ha már vártatolna. S ő csun
dalkozott, hogy van ember, ki azo kiki, hogy ő eljárt
valaha valamely commissióban — s hogy el fog járni
valaha, sőt kint, et csak ezfa velle-e vagy igazán
oly rejtül velle magát. Nekem egyet neming pengő
vel velle bármilyben, se kint, nem küldte, se commissió,
mas (egy drabot az helyben kifizetni) el nem végezte
vagy másfel ejrendeig. Itt már neki, úgy látszik, pro.
kara. —

Skallason mufa a mádik elemumban eket, t. i.
epen az iskola titeben van. Itt az egy nagypénz,
mint a máfik, de még is több kényelmes lat, falusi
maabau embernek, — itt nem kelle, kiska, a temető,
be mered sétálni, vagy akard, vagy nem. Oh te
kiska! ha akkor beug nem vagyok, hogy an időre,
lek vőre a tréfalat! — Kert is van egy, kicin. Ah,
vőre temető — úgy kelle Skall Karoly megháza,
sodon, vőre felsegül az erélyi magyar aristocrate,
dia egy sarjakkár, valamig. Kérmeg deányt, — mityen
alliance Erdélyben nem oly ritkaság. — Barabáshoz
ő is küldött Itt egy photogr. arcaképe: olyan rajta
mint egy palatka burkolat csigány. Bekere, mint
a subiect.

De immár papirom vége felé járok, (Csupán
kelljes is, mint üres fiókok, bekarok. Csupán
az jejj exen még meg, hogy nem csak a te fiátnak van
galambja, hanem az enyémnek is — 3 pár — exel kelle,
tike meg a gaxváltkötés új mállásunkon. Akk pedig,
ki legjen a Kis Kálmán, se bírom oran jobban ened
mint en — merr aka kintem, csak ninc meg ke fiad.
Emilia's, ha nem tudta nélkül iriad e kisp nevet a
levél alá, örökold meg nevenben eó pedig rögtin, mi helyt
levelem kapod, — az elmulasztás! pramon fogom kinn,
s az aishagót kemsingen bünleoni. Foga ajátte iriad e,
sot bejiveste barani, respective barátnői cökunkas.

Lived mindankor,

Aranyfűz

